

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **pprap. R. B.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
sídlem tř. Přátelství 1960, 397 01 Písek

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 9. 5. 2017, č. j. PPR-9838-16/ČJ-2016-990131

takto:

I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 9. 5. 2017, č. j. PPR-9838-16/ČJ-2016-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 14 757 Kč ve lhůtě 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 10. 7. 2017 u Městského soudu v Praze domáhal přezkumu rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 5. 2017, č. j. PPR-9838-16/ČJ-2016-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru (dále jen „služební funkcionář“ nebo „služební orgán prvního stupně“) ze dne 9. 3. 2016, č. j. 357/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím služební funkcionář podle § 155 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) přiznal žalobci odchodné ve výši 43 464 Kč (dále jen „odchodné“). Odchodné bylo žalobci přiznáno za výkon služby v trvání 24 roků ve služebním poměru. Pro účely zvýšení základní výše odchodného podle § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru bylo započteno 18 roků. Odchodné bylo vypočteno z měsíčního služebního příjmu, který byl stanoven podle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru jako průměrný hrubý služební příjem za předchozí kalendářní rok (tj. rok 2015), který činil 38 731 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť je vnitřně rozporné a nevypořádává se s veškerou argumentací žalobce a s veškerými jeho důkazními návrhy. Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť spočívá na nesprávném a nedostatečném zjištění skutkového stavu věci a je založeno na nesprávném právním názoru žalovaného.
4. Žalobce uvedl, že byl příslušníkem Policie České republiky a byl zařazený k Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby (dále jen „útvar“), k odboru ochrany objektů zvláštního určení, 2. oddělení, 1. skupiny – V2. Příslušníkům útvaru byl předán vždy roční plán služby, kde byly uvedeny dny, ve kterých měli chodit do služby. Jedna služba vždy činila 24 hodin, pokud nešlo o výcvik. Žádný další rozpis příslušníci nedostali. Veškerá služba přesčas byla sloužena v jiných skupinách. Za celou dobu služby nebyla hlášena žádná mimořádná událost, která by např. znamenala prodloužení doby jejich služby. Tato roční služba byla následně doplňována přesčasovou službou. Veškerá přesčasová služba byla pouze běžnou službou zajišťující naprosto běžné úkoly. Na výše specifikovaném služebním místě existoval dlouhodobý personální podstav, který příslušný vedoucí pracovník či vedoucí funkcionář řešil nařizováním a plánováním služby přesčas. Služba byla nařizována a plánována na celý kalendářní rok v souladu s ustanovením § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru. Žalobce je přesvědčen, že veškerá služba přesčas byla nařízena v rozporu se zákonem, neboť pro její nařízení nebyly splněny zákonné limity uvedené v § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce namítal, že v rozhodnutí o přiznání odchodného měl být jeho příjem v souvislosti s nezákonně nařízenou službou přesčas zohledněn. Proti správnosti a zákonnosti samotného nařizování služby přesčas žalobce obsáhle brojil argumentací na straně 3 až 5 a 8 až 15 žaloby.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedodržel procesní předpisy, což mělo podstatný vliv na vydání napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalobce nebylo dodrženo ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) a b) a § 194 zákona o služebním poměru, neboť žalobci nebylo umožněno, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí a nebylo mu umožněno účastnit se jednání senátu poradní komise, resp. bylo mu umožněno se jednání senátu poradní komise účastnit pouze

jedenkrát, po doplnění spisového materiálu již žalobce nebyl k jednání senátu poradní komise přizván. Další procesní pochybení žalobce spatřoval v tom, že správní spis neobsahuje spisový přehled. Žalobce rovněž namítal neúplnost spisového materiálu, zejména chybějící plány služeb, které dokládají skutečný personální podstav v útvaru. K osobě plk. Mgr. B., který měl oprávnění zastupovat služebního funkcionáře podle vnitřních předpisů, žalobce uvedl, že byl svědkem, který má vztah k věci; z toho důvodu měl být z řízení vyloučen. Pokud jde o podkladové rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15. 3. 2017, č. j. PPR-25274-9/ČJ-2016-990131, kterým změnil rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 8. 7. 2016, č. 1108/2016, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu, žalobce namítal, že spis neobsahuje žádné prvotní doklady, ze kterých došlo k vypracování tabulky "Analýza".

6. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 12. 10. 2017 zdůraznil, že předmětem správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nebyl případný nárok žalobce na doplatek služebního příjmu za službu přesčas, proto většina žalobních námitek včetně odkazů na judikaturu je irelevantní, neboť nemají základ v předmětném správním řízení. Žalovaný uvedl, že v době vydání napadeného rozhodnutí nemohl vědět, že žalobce podá proti podkladovému rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15. 3. 2017, č. j. PPR-25274-9/ČJ-2016-990131 (dále též jen „podkladové rozhodnutí“), žalobu. Podkladovým rozhodnutím navíc nedošlo ke změně skutkového stavu, když odvolání žalobce bylo zamítnuto a žalobci nebyl přiznán žádný služební příjem navíc. Argumentaci žalobce na straně 3 až 5 a 8 až 15 žaloby směřující k otázce zohlednění jeho příjmu v souvislosti s nezákonně nařízenou službou přesčas v rozhodnutí o přiznání odchodného tak žalovaný považuje za bezpředmětnou.
8. Žalovaný dále poukázal na nedůvodnost žalobou uplatněných procesních námitek. Uvedl, že z žádného právního ani vnitřního předpisu neplyne právo účastníka řízení účastnit se všech jednání senátu poradní komise. Podle § 174 zákona o služebním poměru může účastník řízení uplatňovat svá práva po celou dobu řízení, nikoli pouze při jednání senátu poradní komise, jak tvrdí žalobce; žalobci jeho právo upřeno nebylo. Po pokračování v řízení byl správní spis doplňován pouze o pravomocné podkladové rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15. 3. 2017, č. j. PPR-25274-9/ČJ-2016-990131, které bylo žalobci známo, neboť byl účastníkem předmětného řízení o doplatku služebního příjmu. Právní ani skutkový stav se po vyřešení předběžné otázky nezměnil, neboť doplatek služebního příjmu nebyl žalobci přiznán. K doplněnému spisu se žalobce mohl kdykoli v průběhu řízení vyjádřit, což nevyužil. Žalovaný odmítl, že by prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno osobou, která k tomu neměla oprávnění. K námitce, že spis neobsahuje spisový přehled, žalovaný odkázal na argumentaci uvedenou na str. 28 a 29 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že respektoval pravomocné podkladové rozhodnutí o doplatku služebního příjmu a v souladu s § 166 zákona o služebním příjmu zohlednil skutečný služební příjem vyplacený žalobci.
9. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, není zatíženo procesními vadami, které by způsobovaly nezákonnost napadeného

rozhodnutí. Při výpočtu odchodného bylo postupováno v souladu s § 155 zákona o služebním poměru, byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

10. Žalovaný shrnul, že napadené rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy ani není věcně nesprávné a navrhl, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

IV. Jednání

11. Při ústním jednání konaném dne 10. 2. 2021 účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
12. Žalobce doplnil, že na základě zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, č. j. 11 Ad 12/2017 – 64, rozhodl žalovaný o doplacení služebního příjmu žalobci za nařízenou práci přesčas, což je nutno zohlednit v rozhodnutí o odchodném. Vzhledem k citovanému rozhodnutí městského soudu vzal žalobce v žalobě označené důkazní návrhy zpět, neboť je shledal nadbytečnými. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
13. Žalovaný při jednání zdůraznil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo toto v souladu se zákonem, následně nastalá procesní situace lze řešit prostřednictvím institutu obnovy řízení. Dále uvedl, že po zrušení podkladového rozhodnutí rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, č. j. 11 Ad 12/2017 – 64, žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou práci přesčas a věc vrátil služebnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalovaný při jednání dále doplnil správní spis o rozhodnutí ředitele Ochranné služby Policie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 14. 2. 2019, č. j. UOC-829-46/ČJ-2016-OP, právní moci dne 4. 3. 2019 (dále jen „rozhodnutí o doplatku“), kterým byl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu za vykonanou službu přesčas. Žalovaný v návaznosti na předložené rozhodnutí o doplatku konstatoval, že v rámci řízení o uvedeném rozhodnutí byl proveden přezkum odchodného, přičemž bylo zjištěno, že rozhodnutí o doplatku nemá na výpočet odchodného vliv a že pro žalobce je i nadále při výpočtu odchodného výhodnější vycházet z průměrného hrubého služebního příjmu za kalendářní rok 2015.
14. Návrhy na provedení důkazů označené žalobcem městský soud vzhledem k procesnímu stanovisku žalobce neprováděl. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vyšel soud z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným, který není z povahy věci předmětem dokazování při jednání před soudem.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné skutečnosti

18. Žalobce byl příslušníkem Policie České republiky a byl ustanoven na služební místo vrchní asistent s hodností podpraporčík u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby. Jeho služební poměr skončil propuštěním ze služebního poměru na žádost žalobce dne 29. 2. 2016. Žalobce byl ve služebním poměru od 1. 4. 1988 do 30. 6. 2005 a od 1. 4. 2009 do 29. 2. 2016, tj. 24 roků a 66 dnů s tím, že pro nárok na odchodné bylo celkem započteno 24 roků. Pro účely zvýšení základní výměry odchodného bylo započteno 18 roků. Rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně ze dne 9. 3. 2016 bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 43 464 Kč. Žalobce před rozhodnutím o přiznání odchodného doručil služebnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v němž uvedl, že shromážděný spisový materiál je neúplný, neboť nezohledňuje veškerý příjem, na který by měl žalobce nárok, a to zejména příjem za službu přesčas. Dále uvedl, že pro nařízení služby přesčas nebyly splněny zákonné limity uvedené v § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a žádal, aby služební orgán prvního stupně zohlednil příjem žalobce za službu přesčas nařízenou v rozporu se zákonem do příjmu rozhodného pro výpočet odchodného.
19. V napadeném rozhodnutí je k výpočtu odchodného uvedeno, že pro stanovení výše odchodného náležejícího žalobci byl vzat průměrný hrubý měsíční služební příjem za předchozí kalendářní rok 2015, tj. částka 38 731 Kč, který byl vypočten ze základního tarifu ve výši 252 794,61 Kč, zvláštního příplatku ve výši 42 827,91 Kč, osobního příplatku ve výši 14 840,37 Kč, služebního příjmu za službu přesčas ve výši 87 520 Kč, odměny pracovní ve výši 2 000 Kč, služebního příjmu za dovolenou ve výši 50 781 Kč, zaokrouhleného rozdílu ve výši 4,11 Kč. Hrubý služební příjem za předchozí tři kalendářní roky přede dnem skončení služebního poměru činil 1 156 721 Kč. Průměrný měsíční hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky přede dnem skončení služebního poměru žalobce tak činil 32 851 Kč. Výměra odchodného tedy činí jeden měsíční služební příjem, tj. 38 731 Kč, a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto příjmu, tj. o 12 910 Kč. Zákon o služebním poměru stanoví maximální hranici výměry odchodného, což je šestinásobek měsíčního služebního příjmu, tj. $38\,731 \times 6 = 232\,386$ Kč. Uvedená částka byla snížena o částku 188 922 Kč, která byla žalobci vyplacena na odchodném při předchozím skončení služebního poměru ($232\,386 - 188\,922 = 43\,464$).
20. Z napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že odvolací řízení bylo dne 6. 9. 2016 přerušeno do pravomocného vyřešení předběžné otázky spočívající v rozhodnutí o žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za službu přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce za období od 1. 4. 2009 do 29. 2. 2016.
21. Dne 16. 3. 2017 nabylo (ve spojení s rozhodnutím 1. náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-25274-9/ČJ-2016-990131 ze dne 15. 3. 2017) právní moci rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru č. 1108/2016 ze dne 8. 7. 2016, kterým byla zamítnuta podle § 135 odst. 1 zákona o služebním poměru s odkazem na § 54 zákona o služebním poměru žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za službu přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce za období od 1. 4. 2009 do 29. 2. 2016.
22. Dne 30. 3. 2017 bylo žalobci doručeno sdělení o pokračování v řízení a byly mu zaslány kopie podkladových materiálů, o které byl spis doplněn. Žalovaný následně dne 9. 5. 2017 vydal napadené rozhodnutí, proti němuž směřuje podaná žaloba.

23. Mezi účastníky je v projednávané věci sporné, jakým způsobem má být ve správním řízení o odchodném podle § 155 a 156 odst. 1 a odst. 2 zákona o služebním poměru, nakládáno s namítaným porušením předpisů upravujících podmínky pro nařízení služebního přesčas. Žalobce má za to, že mu do příjmu rozhodného pro výpočet odchodného podle § 155 a násl. zákona o služebním poměru měl být zohledněn i příjem související se službou přesčas nařízenou v rozporu se zákonem. Podle žalobce v jeho případě nebyl dán důležitý veřejný zájem, který požaduje § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Naproti tomu žalovaný namítá, že o přesčasech bylo vedeno samostatné správní řízení o doplacení služebního příjmu, přičemž v době rozhodování o odvolání v nyní projednávané věci již existovalo pravomocné podkladové správní rozhodnutí o doplacení služebního příjmu.
24. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
25. Podle § 155 věta před středníkem zákona o služebním poměru *příslušník, jehož služební poměr skončil (dále jen „bývalý příslušník“) a který vykonával službu alespoň po dobu 6 let, má nárok na odchodné.*
26. Podle § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru *základní výměra odchodného činí 1 měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu toho příjmu. Nejvyšší výměra odchodného činí šestnásobek měsíčního služebního příjmu.*
27. Podle § 156 odst. 2 zákona o služebním poměru *bylo-li při předchozím skončení služebního poměru bývalému příslušníkovi vyplaceno odchodné, vyplatí se mu při novém skončení služebního poměru odchodné snižené o částku, která mu již byla vyplacena. Jestliže bylo bývalému příslušníkovi vyplaceno odchodné ve stejné nebo vyšší výměře, než je výměra odchodného, na kterou mu vznikl nárok, odchodné se mu nevyplatí. Obdobně se postupuje v případě, kdy bylo bývalému vojákovu z povolání při skončení služebního poměru vojáka vyplaceno odbytné nebo odchodné.*
28. Podle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru *za měsíční služební příjem se pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční příjem z tohoto kalendářního roku. (...) Je-li to pro příslušníka výhodnější, zjišťuje se průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky.*
29. Předně soud konstatuje, že služební poměr žalobce jako příslušníka Policie České republiky, který trval celkem 24 roků a 66 dnů, skončil propuštěním žalobce ze služebního poměru na žádost dnem 29. 2. 2016. Tím má soud za splněnou podmínku skončení služebního poměru žalobce, jejíž naplnění je nezbytné pro vznik nároku na odchodné podle výše citovaného ust. § 155 zákona o služebním poměru. Dále se proto soud zabýval jednotlivými žalobními námitkami.
30. Podle § 113 zákona o služebním příjmu *služební příjem příslušníka tvoří:*
- a) základní tarif
 - b) příplatek za vedení,
 - c) příplatek za službu v zahraničí,
 - d) zvláštní příplatek,
 - e) osobní příplatek a
 - f) odměna.

31. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.
32. Z citovaných norem vyplývá, že za konkrétních podmínek stanovených zákonem o služebním poměru má příslušník Policie České republiky nárok na finanční plnění za nařízenou a vykonanou službu přesčas. Toto finanční plnění je proto součástí jeho služebního příjmu. Jestliže je služební příjem základem pro výměru odchodného, je zřejmé, že odchodné vyměřené žalobci musí zohledňovat i výši služebního příjmu za nařízenou a vykonanou službu přesčas.
33. V rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 7 As 289/2015 – 23, Nejvyšší správní soud řešil, zda je nutné do průměrného hrubého služebního příjmu žalobce rozhodného pro výpočet odchodného započítat i částku doplatku služebního příjmu, který by žalobci náležel za toto období a byl by eventuálně dodatečně jednorázově vyplacen v období jiném. Dospěl přitom k závěru, že „§ 166 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být vykládán v souladu s jeho doslovným zněním tak, že pro určení výše výsluhového příspěvku je rozhodné, jaký příjem byl (bývalému) příslušníku bezpečnostního sboru poskytnut za rozhodné období, nikoliv jaký příjem mu byl poskytnut v rozhodném období. Pouze tak lze zaručit rovnost všech (bývalých) příslušníků bezpečnostních sborů, bez ohledu na to, kdy se domůžou dodatečného doplacení jejich zákonného nároku.“ Ačkoliv byl ve výše citovaném rozsudku řešen nárok na výsluhový příspěvek, zmíněné závěry dopadají i na odchodné – proces výpočtu je totiž stejný pro všechny výsluhové nároky, které zákon o služebním poměru vyjmenovává v části jedenácté (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 219/2016 - 35).
34. Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, č. j. 11 Ad 15/2012 - 53, ze dne 17. 12. 2014, č. j. 10 Ad 9/2012 - 29, či ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 Ad 14/2012 - 75) musí žalovaný v řízení o odchodném zohlednit eventuálně namítanou nezákonnost nařízených přesčasů a především se s ní řádným a přezkoumatelným způsobem (byť opětovně) vypořádat - a to ať už byla vedena dvě samostatná správní řízení, nebo nikoliv (srov. též rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010 - 28, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 10 A 8/2012 - 78 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 5/2013 - 58).
35. V rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1As 163/2017 - 53 Nejvyšší správní soud k otázce příjmů za službu přesčas vyložil, že „Pro zohlednění těchto příjmů v řízení o odchodném není rozhodné, zda stěžovatel inicioval paralelní řízení o doplatku služebního příjmu, či nikoliv. Například v rozsudku městského soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 10 Ad 9/2012 - 29, stěžovatel brojil toliko proti rozhodnutí o odchodném, aniž by svou žádostí inicioval řízení o doplatku služebního příjmu. Městský soud v Praze rozhodnutí žalované zrušil s tím, aby se žalovaná v řízení o odchodném (tehdy vůbec poprvé) zabývala nezákonností přesčasů. Podle tohoto rozsudku by tedy stěžovatel mohl namítat nezákonnost nařízených přesčasů způsobem, že by tak učinil jen a pouze v řízení o odchodném – i za této situace by se musela žalovaná s touto námitkou přesvědčivě vypořádat. Jen tak si totiž může udělat úsudek o tom, jak vysoký byl příjem rozhodný pro stanovení výše odchodného, který stěžovateli za toto období ze zákona náležel. ...V

judikatuře však lze rovněž nalézt řadu případů, kdy probíhala obě řízení současně. V těchto situacích žalovaná posuzovala (ne)zákonnost nařízení přesčasů de facto dvakrát (rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, č. j. 11 Ad 15/2012 - 53, a ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 Ad 14/2012 - 75).“

36. Z vlastní úřední činnosti je Městskému soudu v Praze známo, že po vydání napadeného rozhodnutí bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, č. j. 11 Ad 12/2017 – 64, zrušeno podkladové rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15. 3. 2017, č. j. PPR-25274-9/ČJ-2016-990131. Městský soud v citovaném rozsudku konstatoval pochybení žalovaného, který odmítl doplatit žalobci služební příjem za nařízenou a vykonanou službu přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce za období let 2013 a 2014.
37. V souladu se závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, č. j. 11 Ad 12/2017 – 64 žalovaný následně zrušil prvostupňové rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou práci přesčas a věc vrátil služebnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Rozhodnutím ředitele Ochranné služby Policie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 14. 2. 2019, č. j. UOC-829-46/ČJ-2016-OP, právní moci dne 4. 3. 2019, byl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu za vykonanou službu přesčas v rozsahu 125 hodin, nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterou žalobce vykonal v období let 2013 a 2014. Z odůvodnění rozhodnutí, jímž byl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu, soud nezjistil, že by služební orgán prvního stupně přezkoumal výpočet odchodného, jak tvrdil žalovaný při jednání před soudem; služební orgán prvního stupně tak ostatně z povahy řízení o doplatku služebního příjmu vedeného odděleně od řízení o odchodném učinit ani nemohl.
38. Otázkou zohlednění následného zrušení podmiňujícího (resp. podkladového či řešícího předběžnou otázku) rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost v rámci soudního přezkumu rozhodnutí na toto podmiňující (podkladové) rozhodnutí navazujícího a výkladu § 75 odst. 1 s. ř. s. se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6As 211/2017 – 88. Rozšířený senát veden nutností zajištění účinnosti ochrany práv jednotlivců poskytované správními soudy v souladu s ústavními imperativy v plné jurisdikci, přistoupil ke změně dosavadní judikatury vztahující se k zohlednitelnosti zrušení podmiňujícího aktu při soudním přezkumu podmíněného aktu při jejich řetězení dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V citovaném rozhodnutí konstatoval, že „Právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. Žalobce však může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorcích prostředcích. Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna.“
39. Závěry rozšířeného senátu dopadají přiměřeně i na projednávanou věc. V daném případě bylo podkladové (podmiňující) rozhodnutí, z něhož žalovaný vycházel při výpočtu průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu žalobce pro účely stanovení výše

odchodného, zrušeno pro nezákonnost rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, č. j. 11 Ad 12/2017 – 64, přičemž důvod nezákonnosti byl dán již v době vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí, pouze dosud nebyl autoritativně zjištěn.

40. Vycházel-li tedy žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí z vadného stanovení výše služebního příjmu, když nezohlednil doplatek za žalobcem vykonanou službu přesčas, nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, na který měl žalobce nárok, nemůže být postaven na jisto ani výpočet výše odchodného, neboť žalovaný je při stanovení výše odchodného náležejícího žalobci povinen vyjít z průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu za předchozí kalendářní rok 2015, případně z průměrného hrubého služebního příjmu za předchozí 3 kalendářní roky, je-li to pro žalobce výhodnější.
41. Městský soud v Praze proto shledal věcné žalobní námitky důvodnými. Služební funkcionář postupoval v rozporu se zákonem, pokud dospěl k závěru, že žalobce nemá na doplatek příjmu za vykonanou službu přesčas, nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, nárok a tento doplatek nezohlednil při stanovení výše odchodného.
42. Městský soud v Praze nepřisvědčil žalobní námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci úvah, které žalovaného vedly k vydání rozhodnutí, jakož i pro chybějící hodnocení důkazů a absenci skutkových zjištění, které žalovaný z provedených důkazů vyvodil. Ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný shromáždil potřebné podklady pro rozhodnutí, napadené rozhodnutí pak v dostatečném rozsahu, byť věcně nesprávně, odůvodnil, vyjádřil se ke všem relevantním skutečnostem a vypořádal odvolací námitky žalobce.
43. Ostatní žalobní námitky, které směřovaly do procesního postupu žalovaného ve správním řízení, již městský soud z důvodu nadbytečnosti nevypořádal, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro věcné vady.

VI. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené městskému soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť bylo vydáno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Městský soud proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
45. V dalším řízení bude na žalovaném, aby znovu posoudil nárok žalobce na odchodné a při stanovení jeho výše aby v návaznosti na pravomocné rozhodnutí o doplatku služebního příjmu za žalobcem vykonanou službu přesčas postavil na jisto, zda ve smyslu § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru za měsíční služební příjem bude považovat průměrný hrubý služební příjem žalobce poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru, tj. rok 2015, nebo zda je pro žalobce výhodnější zjišťovat průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky, tj. období 2013 až 2015. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
46. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupce na nákladech řízení částku 14 757 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč

[položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu třech úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně třech režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náklady řízení jsou dále tvořeny hotovými výdaji advokáta žalobce, které představuje jízdné ve výši 957 Kč za cestu ze sídla advokáta k soudu a zpět (2 x 83 km) osobním automobilem Škoda Octavia s průměrnou spotřebou 5 l/100 km, stanovené podle ust. § 7 zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, při sazbě základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4,10 Kč a ceně za pohonné hmoty 33,10 Kč za 1 litr, a náhradou za promeškaný čas ve výši 600 Kč, stanovenou dle ust. § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to za šest započatých půlhodin strávených cestou ze sídla advokáta k soudu a zpět, kdy náhrada podle odst. 3 uvedeného paragrafu činí 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. února 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu